

просълзени отъ велика радостъ. Българскитѣ юнаци, горди, стройни, вървѣха прѣдъ гостенина, пѣяйки тържествено народната пѣсенъ: „Шуми Марица“.

Неизгладими чувства будеше устроеното вечеръта на 21-й септемврий факелно шествие отъ учащата се българска младежъ. Повече отъ 1000 факели флагираха, и други около 2000 фенерчета бѣха носени отъ милитѣ дѣца на България. Бенгалски огънь освѣти цѣль площадъ, дома на руското дипломатическото агентство.

Проблѣсна една дивна алегорическа картина: Единъ ангелъ съ бѣли дрехи и крила изобразяваше България, държаща въ дѣсната си ржка вѣнецъ, а въ лѣвата една сабя, съ която стремително надвисваше въ сърдцето на единъ поваленъ и вързанъ въ вериги тиранинъ-облѣченъ въ черни дрехи съ черни крила и рогъ на главата

Слѣдъ екотни „ура“ на хилядно множество, настана тишина съ появата на графа Игнатиевъ на балкона, гдѣто Д. Ризовъ, книжовникъ, общественъ дѣецъ и сегашенъ дипломатически агентъ, привѣтствувалъ съ пламенна рѣчь великия мжжъ, която се завършваше така:

„Ние Ви привѣтствуваме тукъ, но не се прощаваме; ние се надѣваме, че Вие ще живѣете още и ще кажете: нинѣ отпушаше раба . . . не тукъ, а другадѣ“

Графа глѣбоко трогнатъ, отговори: „Моятъ идеалъ е билъ за една цѣлокупна България. До като бжда живъ, ще се трудя, да се осъществи тоя мой и български идеалъ.“

„Ура! Ура!“ възкликна графътъ . . . „Шуми Марица!“ продължи.